

»man« herinde. Der var kun den gamle, døende Jomfru.

Hun laa i en Seng henne i Hjørnet af Stuen, — stille, uden Bevægelse — med de matte Øjne ufravendt stirrende ud i Rummet, som vilde hun med dette sidste Blik fæstne i sin Sjæl i et eneste Indtryk sine Omgivelers fredelige Billed.

Hun vidste jo saa godt, at det nu var forbi, dette Liv mellem hende og dem, vidste, at hun nu skulde dø fra det altsammen, dø fra alt det, der nu i saa mange Aar havde delt hendes Tilværelse, optaget hendes Tanker. Hendes Blik skulde ikke mere hvile paa alle de kære, gamle Sager, der laa saa ordnet og pænt nede i den lille Kommoders duftende Skuffer; hendes Fingre skulde ikke mere kærtegnende stryge hen derover. Ikke mere skulde Guds Ords Trøst stige hende i Møde fra den gammeldags Salmebog, hvor visnede Rosers falmetrode Blade og duftende Lavendlers fladtrykte Stængler laa som Mærker ved hendes Yndlingssalmer. Og heller ikke mere skulde hun sidde ved Vinduet, henne mellem sine kære Blomster og høre paa Kanariefuglens klynkende Pip, naar den syntes, hun forsømte den. — Nej, alt dette var nu forbi. Hendes Liv var levet. Og naar hun saa var død, saa skulde det splittes, alt det, der nu i saa lang Tid havde været samlet her, havde været hendes og gemt alt, hvad hun havde kært, og alt, hvad hun havde af Minder. Og fremmede Blikke skulde hvile paa hendes Ting og fremmede Fingre skulde søge i hendes Gemmer, og ingen vilde omgaas det med al den Varsomhed og al den Kærlighed, som hun. —

Der laa over Værelset Eftermiddagens graalige Lys; og det laa saa velgørende mildt, bredte sig saa dæmrende blødt, udviskende alle Kanter, mildnende alle Skygger, fik alle Enkeltheder til at flyde sammen til et i sit graa, rolige Skær.

Og saa var der en Stilhed saa tavs, saa stum. Ikke den, hvis evigtsummende Lyde drager Menne-skets Tanke bort fra det, som er ham nær, og tager ens hele Sjæl fangen i Tanken om en evig, ukendt og uudgrundelig Verden, tager en fangen i Tanken om en Væren, der ligger saa langt fra vor, fra vort Liv og fra vor Færden, fra alt, hvad menneskeligt er, og hvad Mennesket kender og ved. Denne Stilhed var det ikke; men det var *den* lydløse Stilhed, der gør Sindet saa usigeligt blødt, der synes at varsle om en evig Fred, og som faar ens Hjærte til at hænge sig saa fast ved Omgivelserne, fordi den synes saa uløseligt knyttet til disse og synes at strømme ud fra dem, ja, synes at være deres usynlige Sjæl, deres uhorlige, underfulde Tungemaal.

Saadan en Stilhed var der.

— Ikke en Bevægelse, ikke en Lyd — stille — saa lydtomt stille.

Hendes Liv! Hvor lignede det ikke denne stumme Stilhed og det graalige Lys. Tomt, graat og glædesløst havde det været, ikke mørknet af nogen stor Sorg, men heller ikke lysnet af nogen varig Glæde. Nogen haard Kamp for at faa Brødet havde hun ikke kendt; men fyldt af *den* trættende Kamp, der gør en saa nøjeseende, gør en saa stikkende smaalig, der gælder om at holde paa det, man har, pine det ud til at strække til, gælder om at spare og at knibe der, — saaledes havde hendes Liv været.

Og nu ligger hun her. Og forbi hendes Tanker drager Mindernes ensformige Række. Ingen brogede Billeder lysne op heri, intet Punkt træder skarpere frem end noget andet; her er ingen Minder om muntre Glæder, ingen om kvalfulde Sorger, ingen om bristede Illusioner eller om skuffet eller forsmaaet Kærlighed; jævnt, rolig og ensformig drage de forbi som det Liv, hvori de er levet.

Ag nu lukker den gamle Jomfru sine halvtaabne Øjne helt op, en afbleget mager Haand kommer til Syne nede ved Sengekanten, et næsten uhorligt Suk trænger sig frem over de blege Læber, og saa er den død, for sidste Gang har Dagens Lys skinnet for disse trætte Øjne, og Jorden har atter taget det Liv, som den har givet.

Da Nabokonen noget efter kom ind med den Havresuppe, hun daglig bragte den syge, var der ingen til at drikke den. Hun, den var bestemt for trængte ikke mere.

Nabokonen drog et dybt Suk. Aa Herregud, mumlede hun sagte, ja, det var vel det bedste, Vorherre tog dig. Men lidt efter føjede hun til med et andet Suk:

Men det var dog Synd for den gode Suppe.

Nyt Blad.

Arbejderen, et socialistisk Ugeblad, som har til Formaal at bringe sine Læsere originale og oversatte Artikler om principielle Spørgsmaal og i fri Diskussion behandle de paa Dagsordenen staaende sociale og politiske Forhold.

At der kan trænges til et Blad eller et Skrift, der paa udførligere og mere videnskabelig Maade giver Oplysning om, hvad de socialistiske Ideer er, og paa hvilken Maade man tænker sig en ny Samfunds-ordning, er sikker nok, da der hersker tyk Uvidenhed herom, selv hos Mennesker, der besidde høj Intelligens og har Tid og Lejlighed til at sætte sig ind heri. Men vi er lidt betænkelig ved ubetinget at byde Bladet velkommen, da det ved sit første Numer